

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1139/2016
19.10.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.З., због кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ј.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 14К бр.551/11 од 04.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.785/2016 од 27.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 19. октобра 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.З. – адвоката Ј.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 14К бр.551/11 од 04.03.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.785/2016 од 27.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 14К бр.551/11 од 04.03.2016. године, окривљени М.З. оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 11 месеци. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ, урачунато време проведено у притвору од 06.04.2004. године до 03.09.2004. године, при чему је одређено да ће се ова казна извршити уз електронски надзор на тај начин што окривљени М.З. не сме напуштати просторије у којима станује на адреси ..., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута од по 6 сати самовољно напусти просторије у којима станује – суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у затвору.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, и то једног пиштоља плашљивца црне боје, имитација „...“ модел ..., серијског броја ... и оквира за наведени пиштољ, а на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен плаћања

трошкова кривичног поступка и судског паушала и одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.785/2016 од 27.06.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.З. - адвоката Ј.Б., а пресуда Вишег суда у Београду 14К бр.551/11 од 04.03.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.З. - адвокат Ј.Б., због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд „донесе пресуду којом се побијане пресуде преиначују у ослобађајућу, јер судови нису решили предмет оптужбе“.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.З., као разлог за подношење захтева, истиче повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим у образложењу захтева оспорава оцену одбране окривљеног М.З. и оцену изведених доказа, пре свега исказа оштећене З.С., уз сопствени закључак да није јасно на основу којих доказа је суд окривљеног огласио кривим за извршење предметног кривичног дела.

Из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона, због које је подношење захтева дозвољено (повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП), док се суштински захтевом указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа), то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.